

שיעור מספר 12*

10 - 16 יוני

יום יהוה

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 2 פטרוס 1,2,3; יוחנן 15:21, 2 פטרוס 13-3, תהילים 4:90, מתי 51-43:23, 2 פטרוס 14-18:3.

פסוק לשינון: "וְעַתָּה אִם-כֹּל־אֱלֹהִים יִמּוּגוּ מִה־מָאֵד עֲלֵיכֶם לְהַתְּהַלֵּךְ בְּקִדְשָׁהּ וּבְחִסְדוֹתַי" 2 פטרוס 11:3

בשנים קודמות, אנשים שלא היו מאמינים באלוהים לא נראו ראויים לאמון, ואף נחשבו לאנשים שעלולים להיות מסוכנים. מדוע? הסיבה הייתה פשוטה: אם הם לא האמינו באלוהים, אז הם לא האמינו ביום הדין עתידי שבו יצטרכו לתת דין וחשבון לפני אלוהים על מעשיהם. בלי התמריץ הזה, לאנשים תיהיה נטייה גדולה יותר לעשות רע.

אף שחשיבה זו היא מיושנת למדי (ואינו הולם "תקניות פוליטית") כיום, אי אפשר להכחיש את ההיגיון והסיבה מאחוריה. כמובן, אנשים רבים לא צריכים לפחד מהעתיד כדי שיעשו את הדבר הנכון. אך בו זמנית, האפשרות לדין וחשבון לפני אלוהים יכולה בהחלט יכולה לעודד להניע התנהגות נאותה.

כפי שראינו, כיפא לא פחד להכריז שביום הדין הרשעים יצטרכו לתת תשובות לאלוהים, מכיוון שהכתובים אומרים בברור שיום הדין יגיע. בהקשר זה, כיפא מדבר באופן חד-משמעי על סוף הימים, יום הדין, ביאתו השניה של ישוע, והעת בה "הַיְסוּדוֹת בְּעֵרֹו וְהַתְּמַגְגֹו" (2 פטרוס 10:3). כיפא ידע שכולנו חוטאים, ולכן, עם כזה עתיד לפנינו, הוא מכריז, "מה-מָאֵד עֲלֵיכֶם לְהַתְּהַלֵּךְ בְּקִדְשָׁהּ וּבְחִסְדוֹתַי" (2 פטרוס 11:3).

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-17 ביוני.

קו הסמכות

כיפא הזהיר את קוראיו מפני תורות מסוכנות איתם הקהילה תצטרך להתמודד. הוא הזהיר כנגד אנשים שיובילו אחריים בחזרה לעבדות החטא, ההיפך מהחירות שהובטחה לנו במשיח.

למרבה הצער, זו לא היתה התורה היחידה שהקהילה תצטרך להתמודד איתה. עוד תורה מסוכנת תיכנס לקהילה. אך לפני שכיפא יתחיל בהזהרה שלו, הוא אומר משהו אחר.

”זאת האגרת השנית אשר אני כתב אליכם חביבי ובשתייהן כמזכיר אעיר את תמת לבבכם: לזכר את הדברים הנאמרים מקדם בידי הנביאים הקדושים ואת מצות אדנינו ומושיענו” (2 פטרוס 1,2:3). איזו נקודה כיפא עושה פה לגבי מדוע קוראיו צריכים להטות אוזן לקריאתו? (ראה גם יוחנן 17-15:21).

ב-2 פטרוס 1,2:3 כיפא מזכיר להם על המילות מלאות השראה שנאמרו בידי “הנביאים הקדושים”. כך, שוב הוא מצביע בחזרה לתנ”ך. הוא מזכיר להם ש”דבר הנבואה... קיים” (2 פטרוס 19:1). הוא רוצה להבהיר שאמונותיהם נטועות בחזקה בדבר ה’. הברית החדשה אינה מצדיקה את הרעיון שהתנ”ך אינו בתוקף או שיש לו חשיבות קטנה יותר. להיפך, עדות התנ”ך נותנת משנה תוקף לברית החדשה ולהצהרותיה לגבי ישוע המשיח.

יתרה מכך, כיפא מציג קו ברור מה”נביאים הקדושים” של התנ”ך לסמכות שלו כאחד מ”תלמידי אדוננו ומושיענו”. הוא מדבר בברור על הקריאה שהוא קיבל מהאדון לעשות את מה שהוא עשה. לא פלא שהוא דיבר בנימה עזה של ודאות וביטחון. הוא הכיר מקרוב את מקור המסר שלו.

מדוע דבר אלוהים צריך להיות הסמכות העליונה בחיינו ולא התרבות שלנו או שיפוטנו או דעותנו? (אחרי הכל, מדוע שנשמור את היום השביעי אם לא רק מהעובדה שאלוהים ציווה זאת?)

הלצים

אחרי שהפציר בקוראיו "לזכר את-הדברים הנאמרים מקדם בידי הנביאים הקדושים ואת-מצות אדנינו ומושיענו" (2 פטרוס 2: 3), כיפא מוסר אזהרה נקודתית. יתכן שידע את סכנת התורת השקר, ולכן הוא רצה להדגיש את הסמכות שהיתה לו.

קראו 2 פטרוס 3: 4. אלו טענות יקדמו הספקנים בנוגע לביאתו השנייה של ישוע?

ישנו דמיון חשוב בין אלו שקידמו חירות שקרית ואלו שהביעו ספק בחזרתו של ישוע. הקבוצה הראשונה הלכה "אחרי הבשר בתאות תבל" (2 פטרוס 2: 10); בנתיים, אלו אשר הכחישו את חזרת ישוע הלכו "אחרי תאות נפשם" (2 פטרוס 3: 3).

(לא במקרה תאווה מובילה לתורות שקר, נכון?)

הלצים, כיפא הזהיר, ישאלו שאלה נקודתית, "איה הבטחת באו?" (2 פטרוס 4: 3). בעושים כך, הם יאתגרו את האמונה העתיקה של המשיחיים, שהמשיח יחזור לעולם הזה, ובקרב. אחרי הכל, במיוחד כאשר הוא מדבר על אחרית הימים, הלצים הללו יעלו מציאות שלא ניתנת להכחשה, והיא שהרבה מאמינים כבר מתו, והדברים ממשיכים להיות כפי שתמיד היו.

על פני השטח, זוהי לא שאלה לא-הגיונית. אלן ווייט כתבה שאפילו חנוך ראה את הצדיקים והרשעים והוא הוטרד מכך. "סוגיית המתים הטרידה את חנוך. הוא סבר כי הצדיקים והרשעים ישבו יחדיו לעפר, וכי בכך יבוא קיצם" (אלן ווייט, אבות האומה ונביאי ישראל, פרק ו' שת וחנוך, עמ' 61). אם אפילו חנוך, שחי לפני המבול, נאבק עם שאלה זו, עד כמה וכמה אלו אשר יחיו אלפי שנים אחריו, ב"אחרית הימים"?

ומה לגבינו היום, כאדוונטיסטים שומרי שבת? אפילו שמה של קהילתינו "אדוונטיסטים" נובעת מהמילה אדוונט-ביאה (advent) בשפה האנגלית וקשורה לביאתו השנייה של המשיח אך הוא עדיין לא בא. וכן, אנו כן מתמודדים עם לצים, בדיוק כפי שכיפא ניבא שנתמודד.

מניסיונכם האישי, כיצד אתם מתמודדים עם המציאות שישוע לא חזר עדיין? הביאו את תשובותיכם לכיתה ביום שבת.

אלף שנים כיום אחד

ב-2 פטרוס 8-10:3, כיצד מגיב כיפא לטענה של הלצים? מה הוא אומר שאפילו עכשיו יכול לעזור לנו להבין מדוע המשיח עדיין לא חזר?

כיפא מגיב לנושא שהטבע לא משתנה. הוא מזכיר לשומעיו שזה לא נכון להגיד שהטבע לא השתנה מאז הבריאה. (ראו כיצד כיפא הולך בחזרה לדבר אלוהים במקורו וסמכותו.) היה זמן של רוע גדול, אחרי שאלוהים השמיד את העולם עם מבול (2 פטרוס 6:3). ואכן, המבול הביא שינוי גדול לעולם, שינוי שניתן לראותו אף כיום. כיפא אומר שההשמדה הבאה תהיה באש, ולא מים (2 פטרוס 10:3).

כיפא גם כתב, "יום אחד כאלף שנים בעיני יהוה ואלף שנים כיום אחד" (2 פטרוס 8:3). באמרו זאת, כיפא משקיף את המילים של תהילים 4:90: "כי אלף שנים, בעיניך כיום אמתול, כי יעבר; ואשמורה בלילה." במילים אחרות, תפיסת הזמן בעינינו היא לא זהה לאלוהים; אז, עלינו להיות זהירים כאשר אנו חורצים משפט על תזמון.

מנקודת מבט אנושית, נראה שאכן ישנו עיכוב בחזרתו של המשיח. אך אנו מסתכלים לדברים מנקודת מבט אנושית בלבד. אין עיכוב מנקודת המבט של אלוהים. למעשה, כיפא אומר כי הזמן הנוסף הוענק לנו מכיוון שאלוהים מראה לנו את סבלנותו. הוא לא רוצה שאף אחד יאבד (2 פטרוס 9:3). לכן, הזמן הנוסף ניתן כהזדמנות לרבים כדי שישבו בתשובה.

אף על פי כן, מזהיר שמעון כיפא, אנו לא צריכים לקחת את סבלנות אלוהים כהזדמנות לדחות את החלטתנו לגבי ישוע. יום ה' יבוא שלא כצפוי כגנב בלילה. גנב שבא בלילה מצפה לחמוק מבלי שיבחינו בו. אך למרות שיום ה' יבוא כגנב, בהחלט יהיה ניתן להבחין בו. כפי שכיפא אומר, "השמים בשאון יחלפו והיסודות יבערו והתמגגו והארץ והמעשים אשר עליה ישרפו" (2 פטרוס 10:3). וכך, מסר כיפא זהה למסר של שאול השליח: "הנה עתה עת רצון הנה עתה יום ישועה" (2 קורינתים 6:2).

אז מה?

צעיר אחד ניסה לבשר לאימו. הוא סיפר לה על מות ישוע והבטחת חזרתו. הוא היה גאה בעצמו, שכן הוא חשב שעשה עבודה טובה. כאשר הוא סיים את הדרשה הקצרה שלו על ישוע וביאתו השנייה, אימו הסתכלה עליו ואמרה: "איך זה קשור אליי עכשיו?"

2 פטרוס 11-13:3. כיצד כיפא עונה על השאלה "איך זה קשור אליי עכשיו?"

כפי שכבר ציינו בדפים הקודמים, שמה של הקהילה, אדוונטיסטים שומרי שבת, מגלה את האמונה שלנו במציאות חזרתו של המשיח. התורה הזו היא מהותית; לא תהיה משמעות לאמונתנו המשיחית ללא חזרתו של ישוע וכל מה שחזרה זו מבטיחה לנו. אך, האם אנו בסכנה להפוך להיות כמו העבד הרע במשל במתי 24:43-51? ייתכן ואנו לא עושים את את הדברים הרעים שהעבד עשה במשל זה, אך זוהי לא הנקודה (אחרי הכל, זהו משל). במקום זאת, המשל הזה מזהיר אותנו שיהיה קל יותר להנמיך את הסטנדרטים שלנו, במיוחד בכיצד אנו מתנהגים לאחרים, ולהיות יותר כמו העולם ופחות נלהבים באמונתנו בחזרתו של האדון.

כמובן שפה ושם אנו מתמודדים עם אנשים הטוענים שיש להם את תאריך חזרתו של המשיח, על פי תרשימים וחישובים נבואיים. אך הסכנה הגדולה שהקהילה האדוונטיסטית מתמודדת איתה היא לא קביעת תאריכים לביאתו של ישוע. הסכנה הגדולה היא, שככל שהשנים חולפות, ההבטחת הביאה השנייה מגלמת תפקיד הרבה יותר קטן במחשבותינו.

ככל שיותר זמן נהיה בעולם הזה, אכן קרובים יותר נהיה לביאה השנייה. אך מצד שני, ככל שנהיה יותר בעולם הזה, קל יותר יהיה לדמיין את חזרתו כרחוקה כל-כך, עד שהיא כבר לא משפיעה על חיי היומיום שלנו. הכתובים מזהירים אותנו נגד השאנונות הזו. כפי שכיפא אמר, אם ישוע יחזור, ועלינו לעמוד מול כס המשפט, על המאמינים לחיות חיי קדושת וחסידות (2 פטרוס 11:3). מציאות הביאה השנייה, שתקרה מתי שתקרה, צריכה להשפיע על חיינו עכשיו.

עד כמה מציאות הביאה השנייה בכתובים משפיעה עליכם בחיי היומיום ועל המחשבות שלכם? מה אומרת לכם תשובתכם לגבי חייכם ואמונתכם?

בקשה אחרונה

כיפא מסיים את איגרתו עם נושא שעבר כחוט השני מתחילת האיגרת: חיי קדושה וזהירות שלא לתעות אחרי "טעות אנשי בלעל" (2 פטרוס 17: 3).
קראו את 2 פטרוס 18-14: 3. למי כיפא מכון את דבריו וכנגד מה הוא מזהיר בבקשה הזו?

כמה מעניין שכיפא מסיים את איגרתו עם בקשה מ"אחינו האהוב פולוס" (2 פטרוס 15: 3). שאול השליח גם כתב על הצורך לחיות בשלום תוך כדי המתנה לביאה השנייה של ישוע, ולהשתמש בזמן לפתח חיי קדושה (ראה אל הרומים 4: 2, אל הרומים 12: 18, אל הפיליפים 2: 2).

שימו לב שהדרך שבה כיפא מתייחס לכתובים של שאול השליח מעידים שכתבי שאול היו מאוד מוערכים בהיסטוריה הקדומה של המשיחיות. לא נוכל לקבוע אם כיפא מתייחס לאוסף השלם של כתבי שאול הנמצא בברית החדשה כיום, או רק כמה ממכתביו. למרות זאת, הביקורת של כיפא מראה שכתבי שאול היו מוערכים מאוד. בסוף, כיפא אומר שכתבי שאול יכולים להיפרש שלא כהלכה, כמו פסוקים אחרים בכתובים. המילה היוונית grapha משמעותה "כתובים", אבל בהקשר הזה המשמעות הברורה היא "כתבי קודש", כמו התורה והנביאים. בפסוקים אלו אנו מוצאים ראיות מוקדמות מאוד שהייתה סמכות לכתובים של שאול, אותה סמכות שהייתה לתנ"ך העברי.

בהתחשב במה שקראנו קודם לכן על מורי שקר המבטיחים חירות, לא קשה לדמיין אנשים שישתמשו בכתבי שאול על חירות וחסד כתירוץ להתנהגותם החוטאת. שאול השליח הדגיש מאוד את עניין הצדקה דרך חסד בלבד (אל הרומים 21, 22: 3), אך אין משהו בכתובים שלו שנותן לאנשים רשות לחטוא (ראה אל הרומים 14-1: 6). שאול השליח בעצמו הצטרך להתמודד מול השגיאה הזו לגבי מה שהוא דרש ולימד על הצדקה על ידי חסד. אך כיפא מזהיר, אלו שמעוותים את כתביו לוקחים סיכון לאבד את נפשם (2 פטרוס 16: 3).

אילו החלטות טובות תוכלו לעשות כבר עכשיו שיעזרו לכם לחיות את סוג החיים שנקראתם לחיות במשיח ישוע?

נקודות למחשבה

מנקודת המבט שלנו, נראה שהביאה השנייה מעוכבת. ישוע כמובן ידע שנרגיש כך, ובכמה משלים הוא הזהיר מה יקרה אם לא ניהיה זהירים וערים בתקופה הזו. קחו למשל את משל שני העבדים במתי 24: 45-51 (שצוינה בשיעור של יום רביעי). שניהם ציפו לאדונם שיחזור. אך הם הסיקו שתי מסקנות שונות לגבי חזרתו. אחד החליט שהוא צריך להיות מוכן שהאדון יגיע בכל רגע. השני אמר שאדונו מתעכב, ולכן לקח את ההזדמנות הזאת כדי להתנהג ברשעות.

"משום שאיננו יודעים את המועד המדויק של שיבתו, אנו מצווים לעמוד על המשמר: "אֲשֶׁרִי אוֹתָם הָעֶבְדִּים אֲשֶׁר הָאֲדוֹן בָּבוֹאוֹ וְיִמְצָאֵם עוֹמְדִים עַל הַמְּשָׁמֵר." (לוקס י"ב 37). מי שממתין לביאת האדון, אינו מבטל את זמנו בצפייה חסרת שחר. הציפיה לביאת האדון היא המעוררת באדם יראת אלוהים, ופחד מן העונשים אשר יושתו עליו בגין חטאיו; היא זו שמראה לאדם כמה חמור הוא החטא של מאיסת חסדו של האל. אלה המייחלים וממתינים לאדון, מטהרים את נשמותיהם באמצעות ציות לאמת שלו" (אלן ווייט, חמדת הדורות, פרק 69 "על הר הזיתים").

שאלות לדיון:

1. דונו בכיתה על תשובותכם לשאלה משיעור יום שני על הביאה השניה. מה הן כמה דרכים שבהן אתם מתמודדים עם העובדה שישוע לא חזר עדיין? מה נוכל ללמוד מהתשובות של אחרים?
2. איזה תורות, מנהגים, ואמונות יש לנו כאדוונטיסטים שלא באים מהתרבות או היגיון או מסורת אלא מכתבי הקודש בלבד?
3. כפי שיכולנו לראות במשך השבוע, כיפא קישר נטיות לחטא ותאוות לתורות שקריות. בשיעור שבת השבוע נאמר להלן: "לא במקרה תאוה מובילה לתורות שקר, נכון?" מדוע זה לא במקרה? כיצד יכולים להיווצר הקשרים בין השניים?
4. אלברט איינשטיין הציג לעולם את הרעיון המופלא שהזמן לא אבסולוטי. זאת אומרת, תלוי איפה אתם נמצאים ועד כמה מהר רגליכם זזות הזמן במערכת הייחוס שלכם יהיה שונה ממערכת הייחוס של מישהו אחר. הנקודה היא, זמן הוא מושג מסתורי מאוד, ופועל בדרכים שאנו לא מבינים לחלוטין. כיצד רעיון זה יעזור לנו להבין שהזמן של אלוהים הוא לא הזמן שלנו, במיוחד בהקשר שישוע לא חזר עדיין?